

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szív feszültsége**

1. A szív feszültsége

Dorothea

Alinda valósággal rárontott a nagymamájára a nyirkos lakóegységben, tüdejét fűtötte a düh és a meggondolatlan tenni akarás. Nem érdekelte a folyosókon járőröző Őrszemek nesztelen lépte, sem a szigorú kolónia-szabályzat. A lábai még remegtek a generátorteremben átélt halálfélelemtől, de a haragja forróbb volt a dinamók súrlódásánál. Vadul a sarokba hajította az édes masszával teli műanyag tálat, ami csattanva kenődött szét a rideg falon. A nagymama a sarokban ült, arcán a régi korok békéjének utolsó morzsáival, kezében egy megsárgult szövettel.

– Miért etetsz ezekkel a szálnalmas mesékkel?! – kiáltotta Alinda, hangja megcsuklott a feszültségtől. – L656 ma majdnem meghalt! A te csodás múltad nem ment meg minket! Amíg te a régi idők udvarlásáról ábrándozol, mi itt rohadunk meg a pedálok! Nem teszel semmit, csak beszélsz, beszélsz és várod a semmit! – A nagymama összerezzen, a méltóságteljes nyugalom álarca azonnal megrepedt a lány kíméletlen, igazságtalan támadása alatt.

Mielőtt az idős asszony válaszolhatott volna, egy alak árnyékolta be a fülke bejáratát. János volt az, a rendszer nyilvántartásában csak G534, a szomszédos szektor egyik idős lakója. Az ősz férfi aggódó tekintettel lépett be, kezét tétován a nagymama felé nyújtva. Láta a generátorteremben történt hajszát, és a tiszta, tiltott együttérzés vezérelte a cellájukba. – Eszter... kérlek. A kislány csak halálra van rémülve – suttogta János, hangjában olyan mély, meleg tisztelettel, amelynek semmi keresnivalója nem volt a Kolónia-7 rideg falai között.

A nagymama azonnal megfeszült. A kolónia törvényei büntették a nem engedélyezett érzelmi szövetségeket, és az Őrszemek minden apró rezgést rögzítettek. – Menj innen, G534! – sziszegte az asszony, hangját szándékosan jéghideggé keményítve, bár a keze úgy szorította az ölében lévő rongyot, hogy az ujjpercei teljesen elfehéredtek. – Nincs miről beszélünk. Térj vissza a körzetedbe, mielőtt a megfigyelők rögzítik a devianciádat!

János visszahőkölt, arcára mély szomorúság ült, de a szeme sarkában ott vibrált a megértés és a makacs vonzalom. Mindketten tudták, hogy a kíméletlen elutasítás mögött a nagymama kétségbeesett féltése húzódik – egy eltitkolt, mélyen eltemetett

érzés, amit a törvények miatt sosem mertek szabadjára engedni. Alinda dühösen nézte a két öreget, a tehetetlenségük csak még inkább feltüzeltette a haragját. – Látjátok? Mindketten gyávák vagytok! – vágta rá, majd viharos gyorsasággal rontott ki a sötét folyosóra, magára hagyva őket a ki nem mondott szavak fojtogató csendjében.